

Rættur føroyingna at troyta tilfongu í egnum sjógvi

Nógv hevur verið skrivað um grind og grindadráp upp gjøgnum árin, og mangt er tíanverri eisini komið skeivt fyri. Tað hava verið einstakar rættvísar atfinningar móti drápháttinum, men so er næstan alt sagt. Restin hevur verið á sera ósakligum og óseriøsum støði. Fyri at royna at greiða nakrar av hesum spurningum út frá gerandis veruleikanum skrivaði Frank Davidsen, limur í løgtingsins umhvørvisnevnd herfyri eina grein, sum varð send donskum fjølmiðlum.

Tíðindablaðið Sosialurin fer í sambandi við ta nógvu grindaumrøðu, sum hevur verið í blaðnum í seinastuni, at prenta greinina, sum er á donskum. Sjálvur nevnr hövundin hana "Et indlæg til den seriøse debat om Færøernes ret til at udnytte havets resourcer i eget farvand"

Flere århundreder før Paul McCartney og Greenpeace' eksistens, var havets spisekammer det helt afgørende for både grønlandere og færinger. Ikke bare sæl og grind, men alt, som det til tider ugæstfrie Atlanterhav kunne give disse folk var kærkommen.

De tog det ikke som en selvfølge, men viste en re-

spekt og ærbødighed for naturkræfterne, og den almægtige Gud, som stadigvæk i dag er særdeles levende blandt befolkningen på Færøerne.

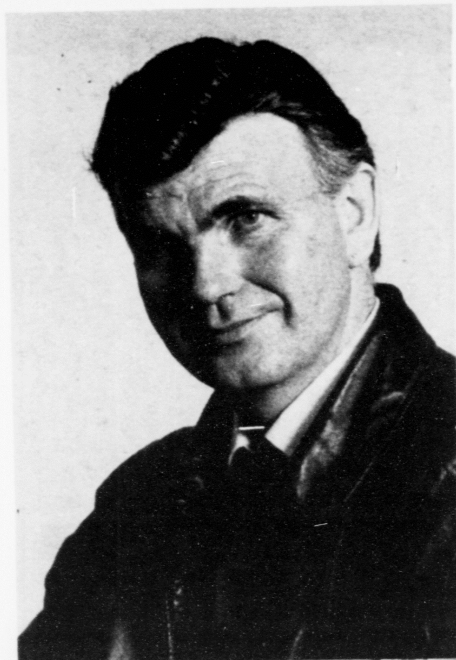
At færinger a Greenpeace og andre pressionsgrupper bliver fremstillet som nogle blodtørstige dyremishandlere, samtidig som vi bliver beskyldt for at dræbe grin-

dehvaler for fornøjelsens skyld, har slet slet intet med virkeligheden at gøre.

Om nu alle, ikke kun dem, der støtter Greenpeace, tog sig tid til at kigge i verdenskortet og den globus hvor hele vores klode er synlig på, så er det uendeligt svært at finde lille Færøerne i det mægtige Atlanterhav. Så små er Færøerne, at det for

grindehvalerne at finde vejen til de små øer ude i Atlanten, er som at finde den berømte nål i en høstak.

Det er så sandelig ikke færingerne, men derimod naturens gang der bestemmer hvalernes færd frem og tilbage over det mægtige Atlanterhav. Er det sådan at den blåsprutteart, som grindehvaler jægter for at

Frank Davidsen, fyrrv. limur í løgtingsins umhvørvisnevnd

finde føde, svømmer ind imellem de atten små øer, som Færøerne består af, ja så følger hvalflokkene efter. Herefter er det den stærke strøm imellem øerne, der afgør hvor hvalflokkene havner. Går den stærke strøm i retning af en af de af myndighederne godkendte fjorde til at aflive hvalerne i, så er der ingen problemer, og det er fordi det viser sig, at når hvalflokkene er kommet ind

imellem øerne, mister førerhvalen orienteringen, som gør det let at drive hvalflokkene i bunden af fjorden. På den anden side, hvis strømmen går i den forkerte retning og hvalflokkene kommer ud på det åbne hav igen, så er det uendeligt svært, for ikke at sige umuligt at få hvalflokkene ind imellem øerne igen.

Ud fra foranstående betragtninger, er det helt klart, at den organiserede terror-kampagne som Greenpeace og andre organisationer har ført mod færøsk grindefangst, intet har med virkeligheden at gøre.

Færinger værdsætter et måltid grind og spæk, ligeså højt som danskerne værdsætter et måltid svinekød og englænderne roastbeef.

Påstandene om at vi smider grind og spæk på lossepladsen, har selvfølgelig sin forklaring.

Ligesom med alle andre madvarer, kan grind og spæk forderes og blive uspiselig. Derfor kan det selvfølgelig hende, at en lille brøkdel af den dejlige grind og spæk ikke kommer på middagsbordet.

Når EIA og WDCA og WSPA, især britiske dyreværnsorganisationer, oplyser, at vi dræber grindehvaler for fornøjelsens skyld, samtidig som de i samme åndedrag fortæller, at vi bagefter smider den dejlige og særdeles sunde, vitaminrige mad på lossepladsen, så kan enhver se, at det ikke hænger sammen.

En kendsgerning er det derimod, at Færøerne har en helt enestående, hundrede procent statistik over alle de grindeflokkene, der de seneste to hundrede og halvtreds år har fundet vejen frem til de

Útlenska herferðin móti grindadrápinum er púra burturvið